

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 aprilie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă
Elena Covalenco
Iurie Diaconu

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Panuș Liliana în numele inculpatului Avram Pavel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Avram Pavel Valeriu, născut la 28 aprilie 1989, originar din s.Leontovca, r-nul Krasnoocneanschii, reg.Odesa, Ucraina, domiciliat în s.Lozova, r-nul Strășeni.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: - 25.09.2014 - 17.10.2014,
2. Instanța de apel: - 11.11.2014 - 15.12.2014,
3. Instanța de recurs: - 17.03.2015 - 29.04.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 17 octombrie 2014, Avram Pavel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.151 alin.(1) Cod penal la 5 ani închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

2. Prima instanță, examinînd cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Avram Pavel, la 02 august 2014, aproximativ la ora 20.45, aflîndu-se în preajma gospodăriei cet.Sîrbu Vasile din s.Lozova, r-nul Strășeni, în urma unui conflict cu acesta din urmă, avînd intenția de a-i cauza vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în timp ce se îmbrîncea cu cet.Sîrbu Vasile, iar cet.Agachi Igor s-a implicat între ei ca să-i despartă, Avram Pavel a scos din buzunarul pantalonilor un cuțit și intenționat i-a aplicat cet.Agachi Igor o lovitură cu cuțitul în regiunea inimii cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.124 din 26 august 2014, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în formă de plagă înjunghiată a cutiei toracice pe stînga cu penetrare, cu lezarea pleurei, pneumotorax pe stînga.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, în partea aplicării pedepsei cu suspendarea executării ei pe termen de probă, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri în partea dată, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului P.Avram să-i fie stabilită pedeapsa în baza art.151 alin.(1) Cod penal de 6 ani și 8 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, invocînd că prima instanță incorect a aplicat în privința inculpatului prevederile art.90 Cod penal, fără a lua în considerație că acesta a comis o infracțiune cu intenție directă, care se atribuie la categoria celor grave, cauzînd părții vătămate vătămări corporale grave periculoase pentru sănătate, iar pedeapsa aplicată de către prima instanță nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2014, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința în partea aplicării pedepsei, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre în partea dată, prin care lui P.Avram, recunoscut vinovat și condamnat în baza art.151 alin.(1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis. În rest sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că prima instanță corect a individualizat mărimea termenului pedepsei stabilite reținând prevederile art.61, 75 Cod penal, însă incorect a concluzionat necesitatea suspendării condiționate a executării acesteia, pe motiv că comportamentul inculpatului, care a aplicat lovitura cu cuțitul în regiunea inimii părții vătămate Ig.Agachi în timp ce acesta încerca să-i curme agresivitatea față de cet.V.Sîrbu. Instanța a ignorat faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, în rezultatul căreia părții vătămate i-a fost cauzată o vătămare corporală gravă periculoasă pentru viața și sănătate, deci cu un impact social acut, fără a ține cont de comportamentul inculpatului față de partea vătămată, nerestituirea benevolă a prejudiciul cauzat prin infracțiune, de persoana inculpatului, care se caracterizează ca o persoană ce încalcă normele de conduită, este agresiv, are un comportament deviant față de prieteni și vecini, fapt confirmat și prin cauza penală intentată în anul 2013, conform elementelor infracțiunii prevăzute la art.152 alin.(1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prin pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță nu a fost realizat scopul legii penale, deoarece în temeiul circumstanțelor menționate nu poate fi atins scopul de corectare a acestuia fără a fi supus răspunderii penale în conformitate cu sancțiunea prevăzută de articolul dat, prin executarea pedepsei cu închisoarea reală, or, potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

5. Împotriva hotărârii nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul L.Panuș în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că cauza penală a fost examinată conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a recunoscut vina, anterior nu a fost condamnat, partea vătămată nu a înaintat cerere de încasare a prejudiciului material sau moral, astfel corijarea și reeducarea acestuia este posibilă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din conținutul cererii de recurs se poate deduce, avînd în vedere că recurentul critică pedeapsa stabilită, considerînd-o prea aspră, solicitînd să fie menținută sentința primei instanțe, prin care inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa cu suspendarea executării ei pe termen de probă, temeiul prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate în latura pedepsei cînd se constată că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel în cauză.

După cum rezultă din textul recursului, autorul acestuia este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui P.Avram și, critică hotărârea instanței de apel numai în latura stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu excluderea în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal.

La acest capitol, Colegiul penal constată că instanța de apel just a admis apelul procurorului, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal.

Astfel, conform prevederilor art.61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Pedepsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a inculpatului, și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea vinovatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul menționează că, instanța de apel întemeiat a constatat că prima instanță, la numirea pedepsei, nu a ținut cont de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei, de caracterul social periculos al infracțiunii săvârșite, la comiterea căreia a fost aplicat și un cuțit, acțiunile fiind îndreptate asupra unei persoane care a survenit în conflict pentru a înlătura și aplană cearta ce s-a iscat între inculpat și cet.V.Sîrbu, părții vătămate fiindu-i aplicată o lovitură de cuțit în regiunea inimii, calificându-se ca vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață și sănătate. Or, prima instanță urma să țină cont de scopul pedepsei penale, care este restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea de săvârșire a noilor infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Mai mult că inculpatul anterior a comis acțiuni infracționale, și anume vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, cauza penală fiind încetată în legătură cu împăcarea părților.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la faptul că aplicarea art.90 Cod penal nu este proporțională faptei comise de către inculpat, motiv din care s-a dispus aplicarea pedepsei închisorii cu executarea ei reală.

Astfel, Colegiul penal remarcă că argumentele recurentului cu privire la menținerea sentinței, prin care inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa închisorii cu suspendarea executării ei pe termen de probă, nu pot fi reținute în speța dată, deoarece toate motivele invocate în recurs în susținerea acestor argumente (inculpatul a recunoscut vina, și s-a căit de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor de la urmărirea penală), deja au fost luate în considerație de instanța de apel la aplicarea pedepsei închisorii cu executarea ei reală.

Instanța de recurs apreciază că, față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale privind săvârșirea acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa de 5 ani închisoare cu executarea ei reală, este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la corijarea și reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de fapta comisă.

Colegiul penal conchide că la stabilirea pedepsei cu închisoarea, instanța de apel, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, și-a motivat soluția adoptată indicând din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea inculpatului P.Avram pentru fapta comisă este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale, astfel că temeiul invocat de recurent, precum că instanța neîntemeiat a casat sentința primei instanțe, nu poate fi reținut.

La acest capitol, Colegiul menționează că legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. În speța dată rezultă că, instanța de apel, reieșind din circumstanțele sus-menționate, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită.

Astfel, la numirea pedepsei inculpatului instanța de apel a ținut cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă prevăzută de lege, adică din maximumul și din minimumul prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat. Prin urmare, Colegiul penal conchide că pedeapsa aplicată lui P.Avram este în limitele prevăzute de lege.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Reieșind din cele expuse, Colegiul conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul L.Panuș în numele inculpatului, și, potrivit legii, decide inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Panuș Liliana în numele inculpatului Avram Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2014, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 27 mai 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu